

МИЛЕНЪ — ЛОВЕЦЪ.

Нашиятъ съсѣдъ Миленъ
е отъ радость опоенъ,
че ще иде днесъ на ловъ,
занаятъ за него новъ...

Па си мисли нашъ Миленъ:
— „За ловецъ съмъ азъ роденъ —
щомъ се ява въвъ гората
съ патронташа прѣзъ снагата
и съсъ пушката на рамо,
ще трепери всичко тамо.

Много зайци и лисици
има въ нашитѣ горици;
щомъ ги нѣйдѣ азъ намѣра,
ще ги трепя, ще ги дера, —
кожи много ще събера —
некъ се кичатъ съ тѣзи кожи
млади моми и госпожи.
Ако срѣщна пѣкъ въ балкана
кумчо вълчо и мецана —
тѣзи звѣрове зли и диви,
нѣма да останатъ живи.
Тѣхнитѣ пѣкъ скжпи кожи
ще продавамъ на велможи“.

Па взе пушка, патронташъ,
вѣрно куче — брѣзъ палашъ,
взе и чанта пѣстра, нова,

що за ловъ е салъ готова.

Кривна шапка надъ ухото,

